

РЕШЕНИЕ

№ 677

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 01.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Таня Миткова, като разгледа дело номер **9282** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК.

Подадена е жалба от „КОМЕРС ГРУП ЛИМИТЕД“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „К. С.“, [улица], в№д А, апартамент 5, чрез управителя О. П. К., срещу решение П-347 от 20 септември 2022 година на директора на Териториална дирекция на НАП- С., с което е потвърдено разпореждане на публичен изпълнител С. Т. с изходящ № С220022-137- 0007185 от 29-ти юни 2022 година по изпълнително дело 22150022739 от 2015 година по описа на Териториална дирекция на НАП-С..

В жалбата се излагат аргументи, че неправилно е отказано да бъде признато погасяването по давност на публични вземания на дружеството. Жалбоподателката се позовава на нормата на чл. 171 от ДОПК относно погасяването по давност на публичните вземания и на Тълкувателно решение 7 от 15 април 2021 година на Върховния административен съд на Република България, където изрично е посочено, че образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК и съобщаването по чл. 221, ал. 1 от ДОПК не прекъсват давността по чл. 171 от ДОПК. Изразява становище, че с оглед задължителните указания дадени в това решение, задълженията на дружеството, за които е образувано изпълнителното дело са погасени по давност, съответно същите следва да бъдат отписани и производството по изпълнителното дело да бъде прекратено. Позовава се на неправилност на обжалваните административни актове, поради противоречието им с процесуалните и материалните закони. В съдебно заседание адвокатът на юридическото лице поддържа жалбата и

искането за отмяна на решението на директора на ТД на НАП по подробно изложените в жалбата съображения. Претендира разноски.

Ответната страна, чрез юрисконсулт е изразила становище в придружителното писмо до съда, че жалбата е неоснователна. Същото становище е изразено и в писмени бележки. Искане се потвърждаване на оспорваното решение, с мотивите, които са подробно описани в него, които са оценени като правилни и законосообразни. Прави се искане за определяне на юрисконсултско възнаграждение в размер на минималното възнаграждение за един адвокат, съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юни 2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Направено е и възражение за прекомерност на разноските за адвокат на др. страна, в случай че същият е над минималния предвиден в наредбата, като се изразява становище, че делото не представлява фактическа и правна сложност.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото, и прие се установено следното: Обжалва се решение директора на Териториална дирекция на НАП-С., с което се е произнесъл по жалба входящ № 53-06-56/7-ми септември 2022 година на дружеството срещу разпореждане С220022-137-00007185/29-ти юни 2022 година, издадено от С. Т. - главен публичен изпълнител в дирекция събиране при Териториална дирекция на НАП-С.. В решението решаващият орган е приел за установени факти, които не са спорни между страните и се подкрепят от доказателствата в административното производство, и които съдът приема, а именно:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело № 22150022739/2015 г. срещу „Комерс груп лимитед“ ЕООД, за принудително събиране на просрочени и изискуеми публични държавни вземания за данъци и осигурителни вноски. Производството е започнато в съответствие с разпоредбата на чл. 221, ал. 1 от ДОПК, като на длъжника е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение № 022739/2015/000001/23.02.2015 г.(л. 118-119)(допусната е техническа грешка в решението относно годината на съобщението 2012 вместо 2015г.). С нея дружеството е поканено да заплати доброволно публични вземания в общ размер 529,43лв. по декларации по ДОО, ЗО, УПФ и ЗДДФЛ за м. 10.2014г.

С Разпореждане изх. № С160022-[ЕГН]/01.10.2016 г. публичният изпълнител е допуснал присъединяване в производството на НАП на вземанията по 23 броя декларации обр. 6 за периоди от 2014 г. до 2016 г. (л. 110-117) Касае се за декларации по ДОО, ЗО, УПФ и ЗДДФЛ, установяващи задължения за главница и лихви в общ размер на 11443,62лв.

С Разпореждане вх. № С180022-105-0253166/23.08.2018г. в производството са присъединени вземанията на НАП по 24 броя декларация обр. 6 за периоди от 2016 г. до 2018 г. (л. 102-110) Касае се за декларации по ДОО, ЗО, УПФ и ЗДДФЛ, установяващи задължения за главница и лихви в общ размер на 19333,22лв.

С Разпореждане изх. № С190022-105-0069151/19.03.2019 г. в производството са присъединени вземанията на НАП по 7 броя декларация обр. 6 за периоди от 2018 г. до 2019 г. (л. 99-101) Касае се за декларации по ДОО, ЗО, УПФ и ЗДДФЛ, установяващи задължения за главница и лихви в общ размер на 5222,79лв.

С Разпореждане изх. № С190022-[ЕГН]/11.06.2019 г. в производството са присъединени вземанията на НАП по декларации обр. 6 за периоди от 01.02.2019 г. -

31.03.2019 г. (л. 97-98) Касае се за декларации по ДОО, ЗО, УПФ и ЗДДФЛ, установяващи задължения за главница и лихви в общ размер на 2126,61лв.

С Разпореждане изх. № С190022-105-0184952/27.09.2019 г. в производството са присъединени вземанията на - НАП по 4 броя декларация обр. 6 за периоди от 01.04.2019 г. - 31.07.2019 г. (л. 95-96)(в решението е допусната техническа грешка в датата на разпореждането – 11.06.2019 вместо 27.09.2019г.) Касае се за декларации по ДОО, ЗО, УПФ и ЗДДФЛ, установяващи задължения за главница и лихви в общ размер на 4760,20лв.

За обезпечаване на задълженията, с Постановление изх. № С190022-022--088227/27.09.2019 г. (л. 94) е наложен запор върху налични и постъпващи суми до сумата на установеното задължение, което е в размер на 49096,93 лв.(40431,03лв.-главница и 8755,90лв-лихва) по банкова сметка на „Комерс груп лимитед“ ЕООД в ТБ „Първа инвестиционна банка“ АД. Със същото постановление е наложен запор върху лек автомобил, марка „М.“, модел „С 350“, с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка „Порше“, модел „К.“, с рег. [рег.номер на МПС] (л. 94). Запорните съобщения са получени в П. АД на 01.10.2019г.(л. 90), а в ОПП-СДВР – на 28.10.2019г.(л. 92-93), С тези обезпечителни мерки е обезпечено установеното до момента вземане за главница и лихви.

С Разпореждане изх. № С200022-[ЕГН]/06.04.2020 г. в производството са присъединени вземанията на НАП по 6 броя декларация обр. 6 за периоди от 2019 г. до 2020 г. (л. 87-89). Касае се за декларации по ДОО, ЗО, УПФ и ЗДДФЛ, установяващи задължения за главница и лихви в общ размер на 6637,79 лв.

С Разпореждане изх. № С200022-[ЕГН]/15.04.2020 г. в производството са присъединени вземанията на НАП по 1 брой декларация обр. 6 за период 01.02.2020 - 29.02.2020 г. (л. 85-86). Касае се за декларация по ДОО, ЗО, УПФ и ЗДДФЛ, установяваща задължения за главница и лихви в общ размер на 1212,77лв.

С Разпореждане изх. № С200022-105-0191024/20.05.2020 г. в производството са присъединени вземанията на НАП по 1 брой декларация обр. 6 за период 01.03.2020 г. - 31.03.2020 г. (л. 83-84) Касае се за декларация по ДОО, ЗО, УПФ и ЗДДФЛ, установяващи задължения за главница и лихви в общ размер на 1213,45лв.

С Разпореждане изх. № С200022-105-0247214/20.07.2020 г. в производството са присъединени вземанията на НАП по 2 броя декларация обр. 6 за период 01.04.2020 г. - 31.05.2020 г.(л.81-82) Касае се за декларации по ЗО, установяващи задължения за главница и лихви в общ размер на 246,71лв.

С Разпореждане изх. № 200022-105-0286728/21.08.2020 г. в производството са присъединени вземанията на НАП по 1 брой декларация обр. 6 за период 01.06.2020 г. - 30.06.2020 г. (л. 79-80), Касае се за декларация по ЗО, установяващи задължения за главница и лихви в общ размер на 122,85лв.

С Постановление изх. № С220022-[ЕГН]/01.02.2022 г. за обезпечаване на вземанията по изпълнителното дело е наложен запор върху товарен автомобил марка „С.“, модел „Ц15“, с рег. [рег.номер на МПС] .(л. 77-78). Запорното съобщение е получено в ОПП-СДВР на 28.02.2022г.(л 76). Запорът е наложен за обезпечаване на установеното до момента задължения, в размер на 69821,04лв.

С Постановление изх. № С220022-022-0004637/02.02.2022 г. за обезпечаване на вземанията по изпълнителното дело е наложен запор върху налични и постъпващи суми в размер на 20737,86 лв. по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържавието на касети и суми предоставени за доверително управление или върху налични и/или постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в „Първа инвестиционна банка“ АД.(л. 72-73). Запорът е наложен за обезпечаване на установеното до момента задължение, в размер на 69834,79лв.

С Постановление изх. № С220022-022-0004638/02.02.2022 г. за обезпечаване на вземанията по изпълнителното дело е наложен запор върху всички безналични ценни книжа, притежавани от длъжника, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централен депозитар АД.(л. 74-75) Запорът е наложен за обезпечаване на установеното до момента задължение, в размер на 69834,79лв.

На 20.04.2022 г. е постъпило Възражение с вх. № С220022000-0187304/20.04.2022 г. по регистъра а ТД на НАП, дирекция „Събиране“, на основание чл. 171 от ДОПК, с което се прави възражение за погасяване по давност на задълженията по изпълнителното дело. В отговор, с обжалваното Разпореждане изх № С220022-137-0007185/29.06.2022 г., връчено на лицето на 01.09.2022г., публичният изпълнител е отказал да признае за погасени давност горните задълженията.(л. 35-63). За да постанови това, той е приел, че с налагането на обезпечителни мерки давността за изпълнение на публични държавни вземания спира да тече, съгласно чл. 171, ал. 2, т. 5 от ДОПК, поради което не били налице основанията за отписване на вземанията.

Срещу разпореждането е подадена жалба 53-06-7556/07.09.2022г., във връзка с която е издадено обжалваното решение. За да откаже да уважи жалбата решаващият орган е приел следното: „Давността е период от време, определен по продължителност от закона, през течение на който, ако носителят на едно субективно право не го упражнява, то се погасява. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Важно е да се отбележи, че разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК предвижда спиране на давността с налагането на обезпечителни мерки, а според ал. 2, предл. второ от същата норма давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение. При това положение, в случаите, когато давността е спряна ипи прекъсната, е приложима разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, съгласно която с изтичането на 10-годишнен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е податена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел I.“.

Във връзка с горното, неоснователни са твърденията на жалбоподателя за погасяване на задълженията по декларация обр. 6 обхващащи периоди от 01.01.2014 г. до

30.11.2014 г. Същите е следвало да се платят най-рано през 2014 г., съответно давността е започнала да тече най-рано от 01.01.2015 г. Петгодишният давностен срок би изтекъл на 31.12.2019 г., но предвид наложените с Постановление изх. № С190022022-0088227/27.09.2019 г. обезпечителни мерки е приложима разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК. В случая са предприети и действия по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, прекъсващи давността, а именно: към образуваното изпълнително производство са присъединени за събиране други публични вземания, като са издадени множество разпореждания за присъединяване, подробно описани по-горе. Ето защо към настоящия момент 10-годишния давностен срок не изтекъл.

Задълженията по декларация обр. 6 обхващащи периоди от 01.12.2014 г. до 30.11.2015 г. не са погасени по давност: Давността по отношение на тях е започнала да тече най-рано от 01.01.2016 г. и 5-годишен давностен срок не е приложим, тъй като и в този случай са предприети действия, както чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, така и по чл. 72, ал. 2 от същия кодекс, които са довели от една страна до спиране, а от друга до прекъсване на давността. Предвид горното, към настоящия момент не е изтекла абсолютната десетгодишна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

По аналогичен начин стои въпроса относно задълженията по декларации обр. 6, задълженията по които са за период от 01.12.2015 до 31.12.2020 г. Давностния срок по тях е започнал да тече най-рано от 01.01.2017 г. и тъй като от една страна е спрял с налагането на обезпечителни мерки, а от друга е прекъснат с предприемането на действия по принудително изпълнение, то и по отношение на тях 10-годишния давностен срок по чл. 171, ал. 2 не е изтекъл към момента на произнасяне от настоящата инстанция“.

Оиисаните факти се установяват непротиворечиво от писмените доказателства, съдържащи се в административната преписка, които съдът приема и кредитира изцяло.

При така описаните факти съдът приема от правна страна следното:

Подадена е допустима жалба от лице, което има правен интерес от обжалването в законния срок. Обжалваните актове са издадени от компетентни органи в предвидената от закона писмена форма, които съдържат всички необходими реквизити по чл. 59 от АПК. Резолюцията и решението са издадени от компетентни органи – публичен изпълнител, съгласно правомощията му по чл. 226 от ДОПК и директора на ТД на НАП- С., съгласно чл. 267, ал. 2, т. 5. От ДОПК.

Решението и потвърдената с него резолюция са законосъобразни. Основателни законосъобразни изложените мотиви относно изчисляването на давностните срокове. Искане се отписване като погасени по давност на публични задължения на дружеството за периоди: от 2014г. до 30.06.2020г.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК предвижда спиране на давността с налагането на обезпечителни мерки, а според ал. 2, предл. второ от същата норма давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение. Независимо от спиране или прекъсване на давността, с изтичането на 10-годишния

давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или вземането е предявено в производство по несъстоятелност, или е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение, или изпълнението е спряно по искане на длъжника, или е податена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел I.(чл. 171, ал. 2 от ДОПК).

В случая, нито едно от задълженията по изпълнителното дело, посочени в обжалваното решение и резолюцията, която е потвърдена с него, не е погасено по давност. Задълженията по декларациите, подадени от м. 01.2014г. до м. Ноември 2014г. е следвало да се платят през 2014г. Съответно давността за изпълнение по отношение на тези задължения е започнала да тече от 01.01.2015г. Задълженията по декларациите, подадени от м. 12.2014г. до м. Ноември 2015г. е следвало да се платят през 2015г. Съответно давността за изпълнение по отношение на тези задължения е започнала да тече от 01.01.2016г. Задълженията по декларациите, подадени от м. 12.2015г. до м. Ноември 2016г. е следвало да се платят през 2016г. Съответно давността за изпълнение по отношение на тези задължения е започнала да тече от 01.01.2017г. Задълженията по декларациите, подадени от м. 12.2016г. до м. Ноември 2017г. е следвало да се платят през 2017г. Съответно давността за изпълнение по отношение на тези задължения е започнала да тече от 01.01.2018г. Задълженията по декларациите, подадени от м. 12.2017г. до м. Ноември 2018г. е следвало да се платят през 2018г. Съответно давността за изпълнение по отношение на тези задължения е започнала да тече от 01.01.2019г.

С издадените разпореждания за налагане на обезпечителни мерки по Постановление изх. № С190022-022-088227/27.09.2019 г. и по-конкретно – с получаване на запорните съобщения от П. АД на 01.10.2019г. и в ОПП-СДВР – на 28.10.2019г., давността е спряла, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Това е станало преди да изтече давността, включително и за най-старите задължения – възникнали през 2014г., която е 5 години, считано от 01.01.2015г.

Задълженията по декларациите, подадени от м. 12.2018г. до м. Ноември 2019г. е следвало да се платят през 2019г. Съответно давността за изпълнение по отношение на тези задължения е започнала да тече от 01.01.2020г. Задълженията по декларациите, подадени от м. 12.2019г. до м. Ноември 2020г. е следвало да се платят през 2020г. Съответно давността за изпълнение по отношение на тези задължения е започнала да тече от 01.01.2021г.

С Постановление изх. № С220022-[ЕГН]/01.02.2022 г. е наложен запор върху товарен автомобил марка „С.“, модел „Ц15“, с рег. [рег.номер на МПС] .(л. 77-78). Запорното съобщение е получено в ОПП-СДВР на 28.02.2022г.(л 76). Запорът е наложен за обезпечаване на установеното до момента задължение, в размер на 69821,04лв.

С получаване на съобщенията за наложените обезпечителни мерки по Постановление изх. № С220022-022-0004637/02.02.2022 г. и Постановление

изх. № С220022-022-0004638/02.02.2022 г. е спряла давността за изпълнение върху всички вземания на държавата по изпълнителното дело.

Съответно, обезпечителните мерки са наложени и давността е спряна преди за което и да е от вземанията да е изтекъл давностният срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Същите могат да се погасят по давност само при условията на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, с изтичане на 10 годишен давностен срок, изчислен от началото на всеки горепосочен период, каквито обстоятелства към момента не са налице.

Ирелевантни са съображенията изложени в жалбата, че образуването на изпълнителното дело и поканата за доброволно изпълнение не спират и не прекъсват давността. Това безспорно е това, но административните органи не са се позовавали на такива обстоятелства, а на наложените обезпечителни мерки, което, съгласно изричната норма на закона е действие, което спира давността.

Предвид на което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. При този изход на спора, следва да се уважи искането на ТД на НАП за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът намира, че то следва да се определи в размер от 100лв. по реда на Наредбата за заплащане на правната помощ към ЗПП /чл.24/ и че не следва да се уважава искането за юрк.възнаграждение по реда на чл. 161 от ДОПК, доколкото в случая е налице обжалване на решение във връзка с разпореждане на публичен изпълнител, което е различно от производството по обжалване на ревизионни актове. Възнаграждението следва да се определи в минимален размер, доколкото делото не е от фактическа и правна сложност и е протекло в едно заседание.

Предвид на което и на основание чл. 268 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „КОМЕРС ГРУП ЛИМИТЕД“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „К. С.“, [улица], вх. А, апартамент 5, срещу решение П-347 от 20 септември 2022 година на директора на Териториална дирекция на НАП - С., с което е потвърдено разпореждане на публичен изпълнител С. Т. с изх. № С220022-137-0007185 от 29-ти юни 2022 година по изпълнително дело 22150022739 от 2015 година по описа на Териториална дирекция на НАП-С..

ОСЪЖДА на „КОМЕРС ГРУП ЛИМИТЕД“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „К. С.“, [улица], вх. А, апартамент 5, да заплати на Териториална дирекция на НАП-С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

На основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, решението е окончателно.

Препис да се връчи на страните.

СЪДИЯ: